

I.I.K 67 9(4Укр)031.62я43
v;ik Mo I W/xoM)
A11

\ ІЗ «Ахтуї и.ііі проблеми законодавства України: пріоритетні напрями його вдосконалення»:
Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Уїфаїна, 10-11 жовтня 2014 р.)
і і і-і | ГО «І Ірпморноморська фундація права», 2014. - 144 с.

\ Лірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Актуальні проблеми законодавства України: пріоритетні напрями його вдосконалення». Для студентів, аспірантів, викладачів, науковців юридичних вищих навчальних закладів, представників судових та інших правозастосовчих органів держави, І ДОКВТІВ, представників юридичних громадських організацій.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

Псіїняди авторів, викладені в цьому збірнику, необов'язково відображають позицію організаторів міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми Законодавства України: пріоритетні напрями його вдосконалення»

ББК 67.9(4Укр)031.62я43
УДК 340.13(477)(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ГСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Вовчок А. В. УКРАЇНА - СУВЕРЕННА І НЕЗАЛЕЖНА ДЕРЖАВА.....	8
Невмержицька Н. О. ІСТОРІЯ УНІФІКАЦІЇ В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ.....	9
Олійник О. С. КОНКУБІНАТ ЯК РІЗНОВИД ШЛЮБІЮ-СІМЕЙНИХ ВІДНОСИН В РИМСЬКОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ.....	11
Савенко В. В. ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВА КОНЦЕПТУАЛЬНІСТЬ ЗАКОНУ В СТРУКТУРІ ПРАВОВОЇ РЕАЛЬНОСТІ.....	13
Слюсарчук Х. Т. БІНАРНА ОПОЗИЦІЙНІСТЬ ЯК ОСНОВОПОЛОЖНИЙ ПРИНЦИП ДОСЛІДЖЕННЯ ЛІБЕРАЛІЗМУ ТА КОМУНІТАРИЗМУ У ПРАВІ.....	16
ІІ Кипи А. М. ОСНОВОПОЛОЖНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРИНЦИПУ ДЕМОКРАТИЗМУ У ПРАВІ.....	18

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Ніконович В. Р. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ.....	21
Турута О. В., Хомич В. В. КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЯК САМОСТІЙНИЙ ВИД ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	23
Чупов А. І. ОСОБЛИВОСТІ ІСНУВАННЯ ІНСТИТУТУ БІПАТРИЗМУ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ: ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ.....	25

НАПРЯМ 3. МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ТА ПРИВАТНЕ ПРАВО

Волощук О. Т. ІСТОРИЧНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВИЗНАННЯ ГЛАВ ДЕРЖАВ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ.....	28
Ступа Ю. В. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВЕДЕННЯ ВОЄННИХ ДІЙ ЗА ДОПОМОГОЮ КОМП'ЮТЕРНИХ СИСТЕМ.....	30

НАПРЯМ 4. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ, АГРАРНЕ ПРАВО

Гилик А. О. СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТВАРИННОГО СВІТУ В УКРАЇНІ.....	33
Калашнікова М. О. ПРОБЛЕМИ В ПРОЕКТАХ ЗЕМЛЕУСТРОЮ, ЯКІ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ЕКОЛОГО- ЕКОНОМІЧНЕ ОБГРУНТУВАННЯ СІВОЗМІН І ВПОРЯДКУВАННЯ УГІДЬ.....	35
Кравченко Т. С. ПРАВОВІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ.....	37

(П > • П . д . л .

І ПІДЛІ ІВА ХАРАКТЕРИСТИКА ДІЯЛЬНОСТІ СЕКРЕТАРІАТУ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ.....	101
Сукмановська Л. М. ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ НАСИЛЬСТВА В СІМ'І.....	102
Хачатуров К. Б. !!Д<>(К() І ГАЛЕЙНІЯ МИТІ ЮГО ОФОРМЛЕННЯ - ШЛЯХ ДО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОГО СУДНОБУДУВАННЯ.....	104
Чежовська І. В. СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ЯК МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА ФОРМУВАННЯ АКЦИЗНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ!.....	106
Чілікова І. С. ПРАВА ГРОМАДЯН ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ.....	109

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Баїраченко Т. С. ОБ'ЄКТИВНА СТОРОНА ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 159 ¹ КК УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА.....	111
Касілін А. О. ЩОДО ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАКРІПЛЕННЯ ПРИМУСУ ЯК ОБСТАВИНИ, ЩО ПОМ'ЯКШУЄ ПОКАРАННЯ.....	113
Петренко О. І. ПІПІЯ ІІ Я ЗЛОЧИНУ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ..... P>.....	115
Смушак О. М. ПРИЧЕТНІСТЬ ДО ЗЛОЧИНУ ТА СПІВУЧАСТЬ У ЗЛОЧИНІ - ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....	117
Ус О. В. ПІТЕРІ ІРЕТАЦІЙНА ПРАКТИКА КВАЛІФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ, ВЧИНЕНИХ У СПІВУЧАСТІ.....	120

НАПРЯМ 10. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА

Білоус В. В. УПРОВАДЖЕННЯ ЗАГАЛЬНОЇ ГЕНЕТИЧНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ - ПРІОРИТЕТНИЙ ПІ-М ІРІЯМ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА.....	123
Борщ А. А. ЗАСТАВА У КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ.....	125
Гурти ва Л. М. АІ ПЛІЧ ЧАКОПОДАВЧОГО ЗАКРІПЛЕННЯ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ ЯК ПЮЧАТКУ СТАДІЇ ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДІ ЮВІДАЛЫ ЮСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ УКРАЇНИ.....	127
Дудич А. в. ВИСНОВОК І ПОКАЗАННЯ ЕКСПЕРТА: ПРАВОВА ПРИРОДА ТА СІПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ.....	129
Кадук С. В. ФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ДОВІДКОВО-ДОПОМІЖНИХ ОБЛІКІВ.....	131
Кірічєсі.ка Л. В. ПІІ ЕРІ ІЕІ - ШАХРАЙСТВО (КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ).....	133

Могильна І.І.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ФОРМІ ПРИВАТНОГО ОБВИНУВАЧЕННЯ.....	136
--	-----

Озерський І. В.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПОРЯДКУ ПРИЗНАЧЕННЯ ПРОКУРОРА НА АДМІНІСТРАТИВНУ ПОСАДУ ЗА ПРОЕКТОМ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРОКУРАТУРУ» (СТАНОМ НА 01.07.2014 Р., СТ. 39).....	138
---	-----

Попов Г. В.

ОПТИМІЗАЦІЯ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ ВИХОВНОГО ХАРАКТЕРУ.....	140
---	-----

Савченко С. С.

ФОРМУВАННЯ ЗЛОЧИННОЇ ПОВЕДІНКИ НЕПОВНОЛІТНЬОЇ ЖІНОЧОЇ СТАТІ.....	142
--	-----

ознаки, що підкреслює лише його ідеологічну сторону, не звертаючи уваги на необхідність нормативного закріплення його ознак. Такий підхід був притаманний кримінальному законодавству СРСР і Української РСР до початку 60-х років XX ст. Так, Керівні засади кримінального права 1919 р., Кримінальний кодекс РСФРР 1922 р., а тому і Кримінальне законодавство України, визначали злочин як суспільно небезпечне діяння, що посягає на суспільний лад і правопорядок, встановлений на перехідний до комуністичного ладу період часу. Відсутність формальної ознаки злочину змушує його зміст, робить заідеологізованим.

Звичайно, що єдиним науково правильним на сьогодні є визначення, яке синтетично поєднує в собі як матеріальний, так і формальний підходи [2, с. 26].

Уперше матеріально-формальне визначення злочину як суспільно небезпечного і протиправного діяння з'явилося у національному законодавстві лише в «Основах кримінального законодавства Союзу СРСР та Союзних республік» від 25 грудня 1958 р [3]. Воно ж було рецепційовано КК УРСР 1960 р., який визначав злочин як «...передбачене кримінальним законом суспільно небезпечне діяння (дія або бездіяльність), що посягає на суспільний лад України, його політичну і економічну системи, власність, особу, політичні, трудові, майнові та інші права і свободи громадян, а так само інше передбачене кримінальним законом суспільно небезпечне діяння, яке посягає на правопорядок». Однак і це поняття, як зазначає П. Л. Фріс, не можна було визнати повністю вдалим, оскільки воно не розкривало всіх ознак злочину і залишало простір для суперечок з цього приводу [2, с. 27].

На нашу думку, більш вдало було сформульовано визначення у сучасному КК України де в ч. 1 ст. 11 вказується, що злочином є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину». Це визначення, з одного боку, об'єднує два підходи до визначення злочину (є формально-матеріальним), а з іншого, — вказує на ознаки, притаманні цьому явищу [4].

Як вказує більшість науковців, законодавець в цьому визначенні зосередив чотири основні ознаки злочину, а саме: протиправність, суспільну небезпечність, винність та караність [5, с. 56]. Л. Л. Кругликов називає перераховані законодавцем ознаки «найбільш глобальними, що притаманні всім без виключення злочинним діянням, припускаючи і існування інших ознак злочину [6, с. 94].

Як раніше зазначалося, відсутність цілеспрямованої регламентації питань відповідальності за злочини у сфері фізичної культури та спорту призводить до їх масового розповсюдження в українському суспільстві. На сьогодні чинний Кримінальний кодекс України містить лише одну статтю, яка безпосередньо охороняє відносини у сфері фізичної культури та спорту, а саме статтю 323 «Спонування неповнолітніх до застосування допінгу» [4]. Такий підхід до вирішення проблеми протидії злочинам у сфері фізичної культури та спорту нами не підтримується. У попередніх наукових працях нами обґрунтовувалася необхідність у криміналізації інших розповсюджених суспільно небезпечних діянь, а саме: «Грубе порушення правил спортивних змагань» та «Підкуп організаторів та учасників спортивних змагань» з причини того, що вони мають доволі високий рівень (характер і ступінь) суспільної небезпечності, існують в умовах, які неможливо усунути без застосування кримінальної відповідальності, та є суттєвим порушенням прав людини і норм суспільної моралі.

Отже, на нашу думку, з метою повноти та ефективної дії правових норм на відносини у сфері фізичної культури та спорту правове регулювання повинно більше залучати кримінально-правові заходи впливу, при цьому, розмова ведеться не тільки про злочини, які вчинюються під час проведення змагань, але й необхідності встановлення відповідальності за дії, які спричиняють шкоду тим суспільним відносинам без яких неможливо уявити повноцінне функціонування сфери фізичної культури та спорту.

Ми, як низка інших науковців, вважаємо, що при визначенні злочинів у сфері фізичної культури та спортом ключова роль повинна надаватися саме суспільній небезпеці даної категорії злочинів. Таким чином, вважаючи її базисною ознакою злочинів у сфері фізичної культури і спорту, та враховуючи, що вона полягає у спричиненні або загрози спричинення медико-біологічних, соціально-економічних, соціально-політичних та моральних наслідків, а також приймаючи до уваги зміст та структуру суспільних відносин у сфері фізичної культури та спорту, пропонуємо власне визначення даної категорії злочинів.

Отже, на нашу думку, злочином у сфері фізичної культури та спорту може бути визначено передбачене КК України суспільно небезпечне, винне діяння, яке завдає шкоди, або створює загрозу її спричинення суспільним відносинам, що забезпечують повноцінний розвиток фізичної культури і спорту та охороняються законом про кримінальну відповідальність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Сараєв В. В. Уголовно-правовая охрана современного профессионального спорта в России: дис. ... канд. юрид. наук по специальности 12.00.08 «уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / В. В. Сараєв. - Омск, 2009. - 208 с.
2. Фріс П. Л. Кримінальне право України. Загальна частина: Підручник для студентів вищих навчальних закладів / П. Л. Фріс. - К.: Атіка, 2004. - 488 с.
3. Об утверждении Основ уголовного законодательства Союза ССР и союзных республик: Закон СССР от 25.12.1958 // Ведомости Верховного Совета СССР, 1959. - № 1, Ст. 6.
4. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року. - К.: Атіка, 2014. - 160 с.
5. Кримінальне право України: Загальна частина: Підручник / М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов та ін.; За ред. проф. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. - К.: Юрінком Інтер, 2005. - 480 с.
6. Л. Л. Кругликов. Уголовное право России: часть Общая. - 2 издание перераб и допол. - М.: Волтерс Клувер, 2005. - 839 с.

Смушак О. М.

викладач кафедри кримінального права

Прикарпатській! національний університет
імені Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ, Україна

ПРИЧЕТНІСТЬ ДО ЗЛОЧИНУ ТА СПІВУЧАСТЬ У ЗЛОЧИНІ - ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Однією з ознак, яка зазначена в понятті причетності, це те, що діяння яке охоплює причетність, не зумовлює вчинення основного злочину. За допомогою даної ознаки проводиться розмежування причетності та співучасті.

Важливим кроком в розробці теорії співучасті стала робота А. Жірєва [1. с. 147]. Саме в даній роботі вперше була зроблена спроба дати визначення поняття співучасті та відмежування його від поняття причетності. Однак, розробляючи поняття співучасті, автор вважає причетність одним із видів співучасті, крім того він не зміг чітко розмежувати причетність від співучасті.

Здійснення правильного розмежування співучасті і причетності має не тільки теоретичне, але і практичне значення. Дане розмежування впливає на кваліфікацію злочину, та в подальшому на її кримінальну відповідальність.

Співучасть у вчиненні злочину являє собою найбільш небезпечну, але не єдину форму шочинної діяльності. В теорії і практиці кримінального права розрізняють і іншу форму ілочинного співробітництва - суспільно-небезпечну діяльність осіб, причетних до злочину [2. с. 20-21].

Коли суспільно-небезпечне діяння співучасників злочину спрямовані на вчинення діяння, які складають ознаки певного складу злочину, то суспільно-небезпечні діяння осіб, причетних до злочину, спрямовані на надання сприяння злочинцям, які скоїли злочин, в приховуванні цього злочину і його слідів.

В якості співучасті не може розглядатись будь-яка суспільна діяльність, що пов'язана з вчиненням злочину і не є в причинному зв'язку із його результатом (заздалегідь не обіцяне приховування злочину, недонесення, потурання, тобто інститут причетності). Відповідальність співучасників обмежується тими суспільно небезпечними наслідками, причиною яких є спільні діяння співучасників у даних умовах. Невід'ємною ознакою співучасті є умисна участь двох і більше осіб у вчиненні суспільно небезпечного діяння. Але для того, щоб дане діяння розглядалось як співучасть, дії таких осіб мають бути спільними.

О.Ф. Ковітіді наводить ознаки, які обґрунтовують спільність вчинення дій у співучасті, до «МІН нона відносить:

- а) взаємну зумовленість злочинних учинків двох або більше осіб;
- б) спільний для цих осіб злочинний наслідок;
- г) причинний зв'язок між вчинками кожного співучасника і загальним злочинним наслідком [3. с.7].

Дії окремого співучасника, без врахування їх спільності, можуть не завжди спричинити бажаний результат. Злочинні наслідки є спільними, оскільки вони зумовлені спільними зусиллями всіх співучасників, при цьому встановлення причинного зв'язку між діянням і наслідком є підставою для обґрунтування кримінальної відповідальності співучасників злочину.

Причетність до злочину на відміну від співучасті не сприяє діяльності ні виконавця, ні інших співучасників, не обумовлює настання злочинного результату (як ознака складу злочину), а саме не знаходиться з ним в прямому причинному зв'язку, не сприяє вчиненню злочину. Юридична природа причетності до злочину полягає в створенні сприятливих умов для вчинення і закінчення злочину [4, с. 150].

Отже, юридична природа причетності до злочину і співучасті різна.

В юридичній літературі були зроблені спроби відмовитись від інституту причетності, а деякі з його видів взагалі віднести до співучасті. На думку прихильників цієї точки зору причинний зв'язок між діяльністю співучасника і вчиненням виконавцем злочинним не є необхідним, конструктивним елементом співучасті в кримінальному праві [5, с. 168].

Р. А. Хрулінській-Бурбо зазначає, що приховування, незалежно від того, чи буде воно заздалегідь обіцяне або необіцяне, є або сприянням злочину, або сприянням приховуванню злочину і відноситься до пособництва. Що стосується недонесення і потурання, яке заздалегідь обіцяне виконавцю, то він вважає що це є сприянням вчиненню злочину, яке утворює пособництво. Крім того, він пропонує, закріпити в Особливій частині КК недонесення і потурання яке заздалегідь необіцяне виконавцю, оскільки воно утворює спеціальний склад злочину [5, с. 170].

З даною точкою зору не можна погодитись, оскільки причинний зв'язок між діянням співучасників і вчиненням виконавцем злочинним є однією із обов'язкових ознак співучасті. Співучасть (спільна участь) - у вчиненні злочину передбачає:

1) об'єднання окремих зусиль кожного співучасника у взаємообумовлену злочинну діяльність усіх співучасників;

2) те, що вчинюваний співучасниками злочин є єдиним для них усіх;

3) спрямування зусиль кожного співучасника на досягнення загального результату злочину;

4) причинний зв'язок між діянням всіх співучасників і загальним злочинним результатом.

А. С. Беніцький, зазначає, що прагнення досягти різні злочинні результати є підставою для невизнання відповідних дій, співучасті у злочині [6, с. 90].

Причетність до злочину є самостійним інститутом кримінального права, який наділений спеціальними ознаками, які будуть подані нижче, і при наявності яких, ті або інші діяння можна віднести до причетності.

Підставами кримінальної відповідальності за причетність до злочину є:

1. Кримінальна відповідальність за причетність встановлена в окремих статтях, які передбачають самостійне покарання.

2. Особи причетні до злочину, можуть нести відповідальність за свій злочин і в тому випадку, коли особи, які вчинили основний злочин, будуть звільнятися від відповідальності. Таким чином, відповідальність за причетність не в повній мірі обумовлена відповідальністю за основний злочин.

3. Причетність означає зовнішнє співвідношення між злочинним і особою, яка діяла з приводу його вчинення, а співучасть - це внутрішнє відношення.

4. Причетність є вторинною відносно суспільної небезпечності основного злочину, діяння осіб, причетних до злочину, набувають суспільно-небезпечного характеру через зв'язки із суспільно-небезпечною діяльністю третіх осіб.

З приводу вище зазначених підстав немає однастайності в науці кримінального права.

А. В. Зарубін однією із особливостей суспільної небезпечності причетності визначає, що при втраті власної суспільної небезпечності основним посяганням втрачається і його причетність до посягання [7, с. 74]. З даним твердженням не можна погодитись, вказівка на те, що у випадку коли головний винуватець не несе відповідальності за вчинений злочин, не карається і причетні особи є справедливим тільки частково. Коли головний винний стане не дієздатним або буде помилуваний, чи помре, то діяння не втратить своєї об'єктивності приховавши знаряддя злочину, чи особу винного; безкарність причетних настає тільки тоді, коли саме діяння визнається не суттєвим або не злочинним, або коли особа, яку, наприклад, приховали признається, що вона не вчиняла нічого злочинного; але у цьому випадку, змінюється юридична властивість і того діяння, яке вчинив причетний, так, що його дії несуть самостійний характер: якщо хто-небудь обвинувачувався в тому, що він приховав людину яка вчинила вбивство, і якщо, потім, суд визнає, що убивства взагалі не було, або, що убивство було

вчинене не цією особою, то змінюється і властивість діяння, вчиненого приховувачем: він приховав людину, яка не вчинила злочинного діяння, а саме вчинила діяння, яке не заборонене кримінальним законом.

Причетні до злочину стоїть лише поряд з головним злочинним, тоді як співучасники знаходяться в середині його; перші торкаються головного злочину, другі ж поглинаються ним [8, с. 801].

При приховуванні посягання, особа, яка його вчинила, реально може розраховувати тільки на себе або на допомогу співучасників посягання. Причетні ж особи водночас надають йому значну додаткову допомогу, потураючи йому у вчиненні посягання, не повідомляючи в правоохоронні органи про нього, приховуючи злочинця після закінчення виконання об'єктивної сторони посягання. Така підтримка крім всього іншого створює умови для продовження злочинної діяльності.

Наявність вказаних обставин дозволяє виділити розглянуті суспільно небезпечні діяння в особливу групу - причетність.

Потрібно зазначити, що причетність впливає на кваліфікацію діянь та визначення виду та розміру покарання, а значить, на долю особи, яка притягується до кримінальної відповідальності. Тому цілком закономірним є інтерес науковців до проблеми, які виникають при застосуванні інституту причетності до злочину в кримінальному праві.

Проблеми причетності до злочину набувають особливої актуальності, це зумовлено тим, що відносини які виникають у зв'язку із вчиненням дій причетними особами, розглядаються як такі, що сприяють настанню злочинних наслідків, а також допомагають винним уникнути справедливого покарання, вони паралізують діяльність держави по своєчасному припиненні і розкриттю злочинів.

Аналіз сучасного кримінального законодавства, судово-слідчої практики свідчить про недооцінку значення боротьби з причетністю до злочину та її вплив розкриття злочинів, а значить на забезпечення безпеки суспільства в цілому.

ЛІТЕРАТУРА

- 1 Жиряев А. О стечении нескольких преступников при одном и том же преступлении / Жиряев А. - Дертп: Типография Г. Лаакманна. 1850. - 147 с.
2. Смирнов В. Г. Понятие прикосновенности по советскому уголовному праву / Смирнов В. Г. - Л. : Издательство Ленинградского университета. 1957. - 129 с.
3. Ковітіді О. Ф. Інститут співучасті у кримінальному праві України: автореф. дис. на здобуття наук, ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «кримінальне право і кримінологія; кримінально-виконавче право» / О. Ф. Ковітіді. - Харків, 1999. - 18 с.
4. Макаров А. Д. Уголовная ответственность за прикосновенность к преступлению : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 "Уголовное право и криминология; уголовно-исправительное право" / Макаров Анатолий Дмитриевич. - Москва, 2004. - 180 с. // автореферат 31 с.
5. Хрулінський-Бурбо Р. А. Против института прикосновенности в теории советского уголовного права / Р. А. Хрулінський-Бурбо Саратовский юрид. инст. - учёные записки. - выпуск № 3. - Саратов. : изд-во «коммунист», 1952.-С. 164-171.
6. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. 7-ме вид., переробл. та допов. / [за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка]. - К.: Юридична думка, 2010. - 1288 с.
7. Зарубін А. В. Уголовно-правовое регулирование прикосновенности к преступлению : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 "Уголовное право и криминология; уголовно-исправительное право" / Зарубин Андрей Викторович. - Тюмень, 2004. - 212 с.
8. Таганцев НС Русское уголовное право : лекции / Н. С. Таганцев. - 2-е изд., перераб. - СПб. Часть общая. - Т. 1.- 1902.-816 с.